

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10850/2559

กรมสรรพสามิต

โจทก์

นางเสาวภา เชยสุวรรณ

จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 406, 412

จำเลยไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานตามกฎหมาย แต่โจทก์จ่ายเงินดังกล่าวให้จำเลยไปโดยผิดหลง จึงเป็นเงินที่จำเลยได้รับไว้โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ และทำให้โจทก์เสียเปรียบอันเป็นลาภมิควรได้ หากใช้เป็นเงินที่โจทก์มีสิทธิติดตามเอาคืนได้อย่างเจ้าของทรัพย์สินไม่ และเมื่อได้ความว่าจำเลยได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานตามฎีกาโดยสุจริตและนำไปใช้จ่ายหมดแล้วก่อนที่โจทก์จะเรียกคืน จำเลยจึงไม่ต้องคืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 412

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 221,238.94 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 208,353.13 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 208,353.13 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

โจทก์และจำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามที่โจทก์และจำเลยไม่โต้แย้งกันในชั้นฎีกาว่า ปฏิบัติหน้าที่ราชการ โจทก์จ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานตามฎีกาเป็นทายาทของนายพิชัย ข้าราชการในสังกัดกรมโจทก์ซึ่งเป็นสามีจำเลยที่ถึงแก่ความตายในขณะที่ให้จำเลยไปรวมจำนวนทั้งสิ้น 208,353.13 บาท ทั้งที่จำเลยเป็นข้าราชการในสังกัดกรมโจทก์ ซึ่งไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวตาม พระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านาน พ.ศ.2521 มาตรา 5 จำเลยได้รับเงินดังกล่าวไว้โดยสุจริตและนำไปใช้จ่ายหมดแล้ว ต่อมาโจทก์ทวงถามให้จำเลยคืนเงินดังกล่าว แต่จำเลยเพิกเฉย

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า เงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานที่จำเลยได้รับเป็นลาภมิควรได้ หรือเป็นเงินที่โจทก์มีสิทธิติดตามเอาคืนได้อย่างเจ้าของทรัพย์สิน เห็นว่า จำเลยไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานตามกฎหมาย แต่โจทก์จ่ายเงินดังกล่าวให้จำเลยไปโดยผิดหลง จึงเป็นเงินที่จำเลยได้รับไว้โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ และทำให้โจทก์เสียเปรียบ อันเป็นลาภมิควรได้ หากใช้เป็นเงินที่โจทก์มีสิทธิติดตามเอาคืนได้อย่างเจ้าของทรัพย์สินไม่ แต่เมื่อได้ความว่า จำเลยได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบ้านานตามฎีกาโดยสุจริตและนำไปใช้จ่ายหมดแล้วก่อนที่โจทก์จะเรียก

คืน จำเลยจึงไม่ต้องคืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 412 กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาของ
จำเลยข้ออื่นและฎีกาของโจทก์อีกต่อไป เพราะไม่เป็นสาระแก่คดีที่จะทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น
ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

(จักรกฤษ เจริญเลิศ-กษิดิ์เดช จินสลุต-รัถยา สัตยาบัน)

ศาลแขวงดุสิต - นายทวี เนียมประดิษฐ์

ศาลอุทธรณ์ - นายพงษ์ศักดิ์ อนันธวัช

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

พ371/2556

หมายเหตุ